

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXII. ročník

číslo 10/říjen 2016

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.00	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení (<i>K. Lachmanová: Síla přímlybné modlitby</i>)
	19.00	PoMlaSG (<i>každé 2. a 4. úterý v měsíci</i>) Křesťanství (<i>každé 1., 3. a 5. úterý v měsíci</i>)
Středa	17.00	práce na zahradě
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	18.30	mládež
Pátek	15.30	dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

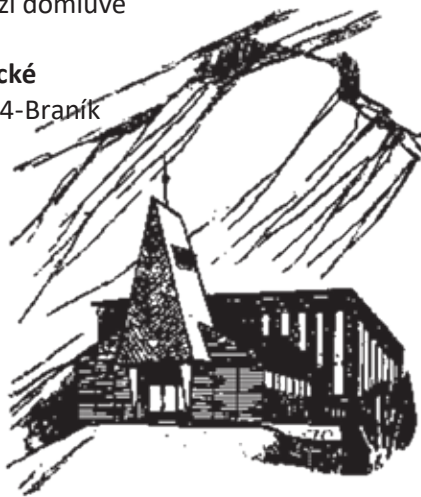
222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

STARŠOVSTVO

- ... se sešlo v pondělí 19. 9. Biblický úvod měl bratr kurátor *Tomáš Bedrník*.
- Hosty staršovstva byli členové **komise pro výběr stavební firmy** pro přístavbu *Aleš Drápal, Tomáš Fendrych* a *Ladislav Matkovský*. Předseda komise Fendrych staršovstvo podrobně informoval o průběhu a výsledcích výběrového řízení. Staršovstvo jednomyslně vyslovilo souhlas se záměrem **uzavřít smlouvu s firmou PeDaStav** (Praha). Zahájení stavby: říjen/listopad 2016, dokončení květen/červen 2017. Cena bez DPH 3 918 723 korun, s DPH 4 741 655 korun. Staršovstvo vyslovilo poděkování stavební i výběrové komisi za její práci.
- Staršovstvo vyslechlo informaci o víkendovém *sjezdu evangelické mládeže*. Pozitivně hodnotilo účast členů našeho sboru.
- Připravují se *nové webové stránky* sboru.
- Pokračuje *sbírka na přístavbu*. K tomu je určena sbírka z každé třetí neděle v měsíci, příspěvky je také možno kdykoli zasílat na sborový účet 135027438/0300, variabilní symbol 888.

jh

Z KALENDÁŘE

- 22. 10. (sobota) společný úklid kostela
- 23. 10. (neděle) po bohoslužbě proběhne ohlédnutí za letními akcemi
- 26. 10.–30. 10. (středa–neděle) podzimní výprava dorostu
- 6. 11. (neděle) schůzky vedoucích malého tábora a nedělní školy
- 6. 11. po bohoslužbě proběhne modlitební setkání před zahájením stavby

OCHOTNÉHO DÁRCE MILUJE BŮH

aneb Vybírání peněz v našem sboru, v naší církvi

Asi stojí zato udělat v tom trochu jasno. Zvláště těm, kteří nejsou v církvi tak dlouho a pojmy jako „salár“, „Jeronýmova jednota“, „sbírka na osmičky“ apod. nic moc neříkají.

Jak to tedy s těmi příjmy a výdaji je?

Především je třeba si uvědomit, že **veškerý provoz sboru je hrazen výhradně z toho, co si vybereme mezi sebou**. Jedinou výjimkou je plat kazatele, který je ze stále se zmenšující části stále ještě hrazen státem. Všechno ostatní (od elektřiny, telefonu, revize hasičích přístrojů či pojištění až po výměnu žárovek) je placeno z peněz získaných z našich darů. Řadu nákladů na sebe berou členové sboru dobrovolně, a tak se v účetnictví neobjeví. I to je možnost, jak sbor podpořit.

K tomu navíc nese náš sbor odpovědnost za celou Českobratrskou církev evangelickou. To má tři finanční důsledky:

- Prvním jsou „**repartice**“ (několik desítek tisíc), které posíláme na fungování církevního aparátu a „**personální fond**“, tedy cca 100 tisíc které posíláme na plat kazatele.
- Druhým jsou „**celocírkevní sbírky**“. 9× do roka nedělní sbírka nezůstane našemu sboru, ale odešleme ji na předem ohlášený účel (církevní tisk, podpora bohoslovců, stavební práce v církvi, Diakonie...).
- Třetím pak jsou **dobrovolné závazky** našeho sboru. Jsme silný a na poměry ČCE bohatý sbor. Proto podporujeme Středisko celostátních programů a služeb (jistě vám neunikly sbírky potravin, ale čas od času jsou potřeba i hotové peníze). Zapojujeme se do finanční podpory chudých sborů v okolí Prahy. Čas od času se na staršovstvo obrátí někdo s žádostí o sociální výpomoc, podporujeme studenta teologie v Nepálu atd.

Základním zdrojem příjmů sboru je tzv. „**salár**“. Jde o dobrovolný dar, který církev od svých členů očekává, ale nemá právo ho nijak vymáhat. Navazuje na tradiční „desátky“ (10 % z čistého příjmu), pro provoz církve by stačilo i orientačně doporučených 3–5 %. Je ale nadmíru potěšující, že řada členů zachovává „desátky“ v jejich historické desetiprocentní podobě.

Druhým hlavním zdrojem jsou **nedělní sbírky**. Ty tvoří nejen to, co dají lidé do kasiček při vycházení z kostela, ale řada členů sboru řeší nedělní sbírku

převodem z účtu formou trvalého příkazu. Má to daňovou výhodu – na celkovou částku je pak možno vystavit potvrzení pro finanční úřad na odpočet ze základu daně, což u peněz anonymně vhozených do kasičky pochopitelně možné není.

Sbor má jen jeden účet (135027438/0300), kde se jednotlivé platby odlišují variabilními symboly

- 111 = křesťanská služba (pomoc potřebným)
- 222 = salár („desátky“ – již zmíněný základní zdroj příjmu sboru)
- 333 = mimořádný dar
- 444 = Jeronýmova jednota (celocírkevní stavební fond – peníze odcházejí ze sboru, v roce 1948 byla z tohoto fondu z poloviny zaplacená stavba našeho kostela)
- 555 = podpora nepálského studenta (aktivita sboru – podpora studenta teologie, misionáře)
- 888 = plánovaná přístavba kostela („osmičky“) – sem jde sbírka z každé 3. neděle v měsíci i mimořádné dary členů a přátel sboru, které jsou účelově vázány na vybudování přístavby vedle kostela
- Bez VS = na potřeby sboru (třeba právě pravidelný příkaz na nedělní sbírku)

Zaplať Pán Bůh za všechno, co do našeho sboru vložíte, ať už jsou to finance, hmotná podpora nebo čas.

Ochotného dárce miluje Bůh! (2 Korintským 9,7)

JFP

V této sestavě jsme si na dané téma povídali o poslední Křesťanštině 4. října.

TIMOTEUS POKORNÝ (2. ČÁST)

Od počátku roku 1952 byl Timoteus Pokorný farářem v našem branickém sboru. U kostela není fara a tak staršovstvo obtížně shánělo pro faráře byt. Byt se našel, ale protože byl přece jen dost vzdálený od kostela, tatínek chodil každé dopoledne do kanceláře (s výjimkou dnů, kdy pomáhal na synodní radě), kam za ním kdokoliv mohl přijít a pohovořit si s ním.

I zde se zaměřoval na děti a mládež – jako budoucnost sboru. Protože zvláště padesátá (ale i další) léta byla pro církve velmi nepříznivá, soustředil se hlavně na pastorači. Navštěvoval členy sboru v bytech, povzbuzoval je a radil jim. Pastorači vždy věnoval dvě až tři odpoledne v týdnu. Nemocné členy sboru navštěvoval i v nemocnicích. Svou radostnou povahou, obětavou prací pro sbor a optimistickým pohledem na svět dodával všem sílu a odvalu žít ve značně pro víru nepříznivé době.

Mimo práci pro sbor pracoval i na synodní radě v odboru mládeže, byl autorem podrobných osnov pro péči o mládež, byl jednatelem Jeronýmovy jednoty, pracoval v hymnologickém odboru při přípravě nového vydání evangelického zpěvníku, připravoval vánoční pásma pro děti a mládež pro všechny sbory.

*Konfirmace 25. 4. 1954
poznali jste je? Poznali jste se?*

Koncem šedesátých let byl při práci v kostele přepaden uprchlým vězněm, který ohrožoval tatínka pistolí, svázal ho a ukradl mu hodinky, stokorunu a občanský průkaz a ze sborové místnosti tři deky. Když odešel, podařilo se tatínkovi rozvázat provazy a zavolat policii. Tato událost měla pro otce neblahý

následek – od přepadení měl srdeční potíže, které dlouho přede všemi tajil. Požádal o důchod, ale i pak v nezmenšené míře pracoval jako farář sboru.

Protože tatínkovi velice záleželo na budoucnosti a prosperitě branického sboru, doporučil jako svého následníka faráře Luďka Rejchrtu. Staršovstvo dalo na jeho radu. A tak později získal branický sbor výborného faráře.

O Vánocích 1971 zemřela náhle ve spánku maminka. Tatínek to velmi těžce nesl, protože byl na maminku vázán silným citovým poutem. V létě 1972 při práci ve sborové kanceláři dostal infarkt, po něm následovala embolie plic. Po překonání těchto obtíží následovala embolie v pravé noze, která vyústila v amputaci nohy nad kolenem. Všechny tyto obtíže tatínek statečně zdolal. Po propuštění z nemocnice byl krátký čas v mé péči, ale na Vánoce si jej odvezla sestra Jana do České Lípy. Zde dostal nový těžký infarkt, kterému na konec dne 29. 12. 1972 podlehl.

Bratr Křivohlavý mi kdysi řekl, že jednou s tatínkem hovořil u dveří kostela. Tatínek se rozhlédl po lavicích v bohoslužebné síni a řekl: „Věřím tomu, že jednou bude tento prostor zaplněn věřícími do posledního místa.“

Raduji se z toho, že se tato tatínkova vize naplnila.

Eva Borecká

KVÍZ

2. října jsme se díky bratru Čujanovi mohli již počtvrté zúčastnit historického kvízu. V každém z nich vystupovali dva muži a jedna žena, kteří představovali různé významné postavy z naší historie. Na divácích pak bylo, aby sledovali děj a zapisovali si jména, data narození, místa narození a úmrtí, názvy literární pozůstalosti – a pak do anketních lístků doplnili požadované údaje. V mužských rolích se představili již z dřívějších soutěží ostřílení herci: *Jiří Čujan st.* a *Michal Mazný*. Ženy se měnily. Poslední představitelkou královny byla *Běla Richterová* – neuvěřitelný herecký objev, o dvě generace starší než její předchůdkyně i královna, kterou představovala. Výborná!

Děkujeme bratru Čujanovi za vyhledání historických podkladů, napsání textů, režii a hereckému ztvárnění.

Uvádíme „*vymyšlený rozhovor s Janem z Jesenice (asi 1380–1420)*“, který pro Bránu“ před prázdninami sepsal J. Čujan. (V říjnovém kvízu pak J. Čujan účinkoval jako obhájce M. J. Husa Jan z Jesenice, ale použil jiný text):

Především se chci ohradit, že tříletou latinskou školu jsem vychodil v Jílovém, hodinku a půl od rodné Jesenice, a ne ve vzdálenější Praze, s dražším bydlením. V Jílovém se tehdy dolovalo zlato, myslím, že dost úspěšně. Také stříbra bylo dost na Horách Kutných, kam si pro ně jezdil král Václav IV.

Tehdy se právě jednalo o papežském schizmatu a naše univerzita hlasovala pro římského Řehoře. Král se velmi rozhněval. Naše skupina mu nabídla listinu o třech hlasech českých a jednom pro cizince a tak vznikl Dekret kutnohorský. Však pražští Němci zle řádili a nakonec němečtí mistři odešli do Lipska a jinam.

Jeroným a „mistr“ nebyli ve svých reformních snahách dost opatrní. I já jsem byl v Itálii vězněm, ale rád jsem utekl do Čech. Vězení jsem ovšem neušel. Dokonce jsem v něm, myslím na hradě Oldřicha z Rožmberka, zemřel.

sestavil Jiří Čujan

KDO TO JE?

Narodil jsem se v jižních Čechách kolem roku 1372, vystudoval jsem latinskou školu v Prachaticích, bakalářskou promoci na Pražské univerzitě jsem složil léta Páně 1393 a o dva roky později jsem se stal i řádným profesorem.

Důležitější však je, že od toho roku nejen čtu, ale i opisuji Wycliffa. Jeho učení, které je jistě správnější než moje, mne fascinuje a otevírá mi oči. Správně popisuje situaci kolem nás: v Praze (a nejen tam) se hromadí bohatství, a to nejen v patricijských domech, kde by to člověk i čekal, ale i v pokladnicích kapitol a v kláštěrech. Bije to do očí. Církev, která vždy hlásala chudobu a pokoru, se odívá do zlata a purpuru. Na farách žijí kněžské konkubíny a prohánějí se tam kněžské děti. Ve světě panuje papežské schizma a všudypřítomný rozklad.

Nedivte se proto, prosím, že mne oslovily Wycliffovy myšlenky, volající po obrodě a návratu k původnímu stavu církve. Já jsem svým založením idealista a poctivec. Hledání pravdy je u mne na prvním místě. Ve Wycliffově učení jsem našel dlouho tápavě hledanou pravdu a s tím i smysl svého života.

Kolem nás je tedy rozmnožena nepravost – ale proč? Protože v nás vystydla láska – ale proč? Protože vystydla církev! Ta, která byla zpočátku tolik vřelá a hřejivá ve svých apoštolech a mučednících, kteří kladli hodnoty duchovní před hodnoty světské.

Zde v Praze mám za sebou v Betlémské kapli, které se říkávalo prostě Betlém, sedm bojovných a myslím, že i úspěšných let. Ačkoliv zde bývalo,

jak vy říkáte, „nerváno k prasknutí“, cítil jsem se zde volný a svobodný. Ve svých kázáních jsem se vracel k zprofanovaným duchovním hodnotám a předkládal jsem lidem projekt opravy církve. Vídal jsem zde i Vás, Vaše Veličenstvo královno.

Některé mé výroky se staly docela známými. Říkal jsem třeba: „Nemohu-li pravdu ve všem osvobodit, pak alespoň nechci být jejím nepřítelem. Ať si svět běží, kam mu Bůh dovolí běžeti. Lépe je dobře umřít než zle živu býti. A prosím, abyste se navzájem milovali, dobrých nedali utlačovati násilím a pravdy každému

přáli.“ V „Betlémě“ též bývala škola pro kazatele a na stěnách byly napsány citáty z Bible. A tak jsem říkal: „Kdo chce Písmo uměti, musí do Betléma chodit a na stěnách se učit.“

Kromě Prahy jsem působil též například v Sezimově Ústí, Liběchově u Mělníka, na Kozím Hrádku a na Krakovci. V těchto místech jsem také psal své knihy, o nichž jste možná slyšeli: O církvi, O šesti bludech, Knížky o svatokupectví a svou Postilu.

Nejpozději v říjnu 1412 odpadl můj blízký Štěpán Pálec do řady mých nepřátel. Počátkem srpna 1414 jsem potvrdil, že pojedu na koncil do Kostnice obhajovat pravdu, kterou jsem hlásal. Jako Kristus se dal umučit, aby nám dal příklad, i já, bude-li třeba, vytrpím za Boží zákon smrt. Z Krakovce jsem odjel na koncil 11. října 1414 vstříc svému osudu. Ten se naplnil 6. července 1415.

Za vašich časů jsem měl nejbližší své rehabilitaci za polského papeže Jana Pavla II. v roce 2005. Dnes se už o mé rehabilitaci tolik nemluví. Spíše se říká, že mé odheretizování by bylo znásilněním historie.

Děkuji Vám, pane Jane z Jesenice, že jste mne obhajoval. Děkuji Vám, královno, za Vaši přízeň.

Pravda Boží budiž s námi, amen.

MM

(Podklady pro tento text vyhledal, nastudoval a celý text připravil bratr Jiří Čujan. Upravil Michal Mazný.)

CYKLO-PUTOVÁNÍ BIBLÍ

Na konci září (23.–24. 9.) se naši zdatní dorostáci pustili do objevování záhad Bible. Jak se jim to dařilo? Jakým způsobem Bibli objevovali?

V pátek jsme začali „suchým tréninkem“. Pomocí náročného hledání v Bibli získali naši „objevitelé“ písmena, z nichž složili tajnou zprávu. Vyběhnout ve tmě na branickou skálu a u osamělého poutníka získat materiál na výrobu modelu Bible už pro ně nebyl žádný problém. Abychom se uměli v Bibli trochu orientovat, vyrobili jsme si pomocí kartonu, krabiček od vitamínů a barevných izolep svého „průvodce Bibli“:

Další den se uskutečnila „praktická část“ našeho objevování. Tomáš učinil pokus, kolik kol lze odvézt jedním autem a jedním vodáckým vlekem se speciálním vylepšením konstrukce – jeho vlastní výroby? – dovezl nám na místo startu 14 kol.

Cyklistický okruh vedl krásnou přírodou brdských lesů a po cestě děti potkaly: krále Saula, krále Davida, krále Šalomouna, Gedeona, Samsona a královnu Ester a splnili u nich nesnadné úkoly (postavit chrám, sestřelit nepřítele

moderní zbraní, zbořit Baalův oltář...). Získaly tak odměnu, naučily se Žalm 23 a užily mnoho legrace a zábavy (a my vedoucí s nimi ☺).

Děkujeme Pánu Bohu za ochranu na cestě a za pouze drobná a již zahojená zranění.

Adéla Bedrníková

OH:ŘE 20:16

Ohara, Oharka, Eger nebo Agara (v keltštině „lososí řeka“ podle dřívější hojné rybí populace) – začátkem prázdnin se čtvrtá nejdelší česká řeka stala naším domovem. Během pěti dnů pádlování lesnatými údolími jsme zdolali 101,7 říčních km; ve dvou suchozemských dnech jsme pochodovali přibližně 30 km krajem krušnohorského Rudovřesa a potřebnou energii jsme dobili dvěma odpočinkovými dny. Takřka všemi vodáky, hydrology, politiky, reportéry, zemědělci i zvířaty skloňované sucho jsme pocítili až na poslední „štrece“, kdy jsme se jako cvičenci na minovém poli snažili navigovat lodě mezi všudypřítomnými oblými nástrahami skrývajících se těsně pod železitou hladinou.*) Zážitek z jedinečné řeky nám to však nepokazilo; neatraktivnější peřejí (Hubertus) navíc proudil dostatek vody pro naše řádění a její úvodní vlna s gusem omývala háčkům rozespálé obličej.

Stokilometrová plavba z Tršnice pod Chebem směr Klášterec n. Ohří nás uzavírala v přívětivá údolí. Přírodní kochání však bylo vyváženo několika kulturními zastaveními. V Karlových Varech vrcholil proslulý filmový festival, a tak se někteří z nás při kotvení ve městě spěchali vyfotit na červený koberec, na jiné se zpoza okénka limuzíny usmála Jiřina Bohdalová, další dychtivě následovali vábivou vůni oplatek. Abychom vykoukli z malebné říční bubliny, provedli jsme v půli tábora útok stranou až na samotný vrchol Klínovec. Kromě novodobých pokušujících staveb se na obzoru skromně vyjímalo několik zasloužilých pamětníků – hradů a zřícenin. Na jedné z nich (Šumburk) jsme při pěším výletu usínali s výhledem na řeku kroutící se pod námi a hvězdné nebe rozsvícené nade vším. Díky Šafiho nápadu jsme mohli po výletu odpočinout

**) Prvního dne jsme vypluli za výše hladiny 47 cm, posledního dne dosahovala 39 cm a průtok byl o třetinu nižší než na začátku (limit splavnosti je 40 cm).*

Adam s Tomášem vjíždějí do peřeje Hubertus

Dobyli jsme Šumberk!

v královském pohodlí pohovky, kterou se mu podařilo sestrojít z plnkových palet ve vojkovickém kempu.

Letošní herní dny propojovalo cestování časem, a tak jsme se dostali od dovážky syrového vejce na stavbu Karlova mostu přes ukořisťování skalpů až k bouřlivým antickým olympijským hrám v prostředí skutečného loketského amfiteátru. Tým Atén po několika těsných výsledcích zaostával za Spartány, ale ti při finiši v poslední disciplíně (maratón, tj. štafeta v loketském parku v plné vodácké výstroji) dávali až příliš na odív svůj náskok skandálně pohodovým tempem, až je to stálo vítězství. Sparťané v dalších dnech urvali průběžné vedení zpět, ale v závěrečné hře si s úkoly poradili lépe protivníci a pečlivý finiš jim i tentokrát vynesl konečný zdar.

Biblické programy navazovaly na téma času. Vycházeli jsme z oddílu z Kazatele (Kaz 3,1–9) a tvrzení, že všechno má svůj čas. Skrz vybrané praktiklady ve verších jsme se zamýšleli nad (ne)všedními situacemi v našich životech, Božím vedením a naší reakcí na něj a nad naplňováním času, který nám byl darován.

Jsme vděční všem stojícím za zdarem akce, zvláště Luborovi za ochotné půjčení doprovodného auta a všem, kteří jste na nás mysleli. Díky Pánu za společný čas a za ochranu.

Těšíme se na vás opět někdy na vlnách!

*Za vodáky
Kryštof Rybáček*

mladý Mattoni?

PODZIMNÍ SPLUTÍ

Abychom v důsledku suchých letních koryt úplně nezakrněli, přichystali jsme na závěr vodácké sezóny několik krátkých akcí, na kterých byla záruka vydatného a častého šplouchání vln do obličejů a výzvy pro mladší i starší vodáky. Jednodenní plavby měly být zároveň možností k setkání již odrostlých účastníků či vedoucích vod minulých a také seznámení s novými tvářemi.

První zářijový víkend se každoročně otevírají stavidla nýrské nádrže, aby rozproudily koryto jindy zakřiknutě ševalicího potůčku horní Úhlavy. Právě zde jsme se rozhodli odstartovat své podzimní skopičiny. Řeka se do půli cesty kroutila v rychle navazujících meandrech, avšak za Nýrskem nám již dala vydechnout od zákrut a dopřála množství zábavných jezů. Třešní na dortu bylo úžasné hoštění domácími Bílými, u kterých všech čtrnáct účastníků bohatě nabralo sil do dalšího dne na řece.

V závěru září jsme si nenechali ujít tradiční pádlování ze Smíchova na Štvanici. Letos vzrostl zájem téměř dvojnásobně, a tak jsme se na Pražských jezích setkali v celkovém počtu 55 lidí (22 plavidel). Někteří využili krásného počasí a velkých vln pod jezy k poslednímu podzimnímu koupání a s noblesou se poroucheli pod hladinu, hned jak všudypřítomní paparazzi schovali své objektivy.

Několik dní po pražském dýchánku vyrazila skupina šesti prověřených do krásného kraje české Kanady. Při sjezdu divokého Hamerského potoka dosáhli oba přítomní pánové stoprocentní úspěšnosti, co se cvaknutí týče, zatímco ženy za nimi pohříchu daleko zaostaly (pouze jedna cvaknuvši se ze čtyř možných).

Poslední letošní štací na vlnách byl Vavřínecký potok, který se konal 15. října. Co se na něm odehrálo, budiž tajemstvím odhaleným na „Ohlédnutí za letními akcemi“, kde se na vás těšíme 23. října! Děkujeme vám za věrnou podporu YMCA Braník!

Kryštof Rybáček

(Fotografie z akcí a více informací o Ymce naleznete na webu branik.ymca.cz a ve facebook. skupině „Přátelé YMCA Braník“)

Hamerský potok – Jára Beran s Karolínou Karasovou projíždějí nejtěžší kaskádou

Pražské jezy – raftáci pod Čechovým mostem – Áda, David, Veronika, Bára, Viktor, Janko

KRÁTKÁ ZKUŠENOST ZE SIBIŘE

Kdyby nebyl nedostatek článků v Bráně, tak bych asi následující text nepsal. O věcech víry téměř není. Je o mé srpnové cestě na Sibiř, kde jsem se zúčastnil jedné konference a pak krátce pobyl v Kuzněckém Ala-tau, což je nejsevernější výběžek Altaje. Vědecké a turistické zkušenosti nechám stranou a pokusím se něco říci o zemi tak, jak jsem ji viděl.

Na Sibiř jsem se chtěl podívat už dávno. Je to taková dávná křivda, kdy během studií tehdejší předsedkyně stranické organizace KSČ se zasadila o to, abych nemohl odjet s kamarády do Novosibirsku na výměnný studentský pobyt. Zdůvodnění znělo, že bych měl na sovětské studenty špatný vliv. Takže když mně mladší kolega, který Rusku dobře rozumí, navrhl, abychom společně jeli na jistou – odborně velmi zajímavou – konferenci do Krasnojarsku, tak jsem docela nadšeně souhlasil.

V Rusku jsem už dlouho nebyl – před dvaceti lety jsem byl v Petrohradě a před více než deseti v Jekatěrinburgu. A jak jsem tam dlouho nebyl, tak se mi do podvědomí vloudila představa Ruska jako barbarské země. Ze zpráv našich médií to tak trochu vyplývá. Netvrdím, že jsou ty zprávy jakkoliv vylihané. O životě běžného člověka se z nich ale mnoho nedovídáme. Takže už samotné zjištění, že v Krasnojarsku se prostě docela normálně žije, bylo do jisté míry překvapením.

Město samotné se rozkládá okolo Jeniseje, a to už je tam pořádný veletoč. Ulice v centru nesou stále jména ze sovětských časů – Karla Marxe, Lenina, Diktatury proletariátu. Kolem řeky je velice příjemná a velice dlouhá promenáda. Jsou na ní zahradní restaurace, další restaurace jsou na lodích, prodává se zmrzlina, šašlik, pivo. Na jedné straně promenáda končí velikým ostrovem, který nabízí různé zátoky, v nichž sluníčko má šanci vodu ohřát, a tak se mohou lidé i koupat. Zdarma – což ve velkém činí. Ten ostrov je opravdu velký, jsou na něm vyasfaltované cestičky, a po nich se prohánějí Sibiřané na kolech a inline bruslích z ostrovních půjčoven. Mimo rekreační zónu člověk sice občas nějakého cyklistu také uvidí, ale má pocit, že jde o lidi pohrdající životem. Doprava je totiž hustá a zácpy se jeví být téměř permanentní. Je to do jisté míry dáno tím, že rovnoběžně s Jenisejem vede široké těleso železnice, které tak vymezuje centrální městskou oblast a které přetíná jen několik málo mostů a podjezdů. Všude se dá ovšem dostat veřejnou dopravou – autobus má jednotný nepřestupný tarif 22 rublů (pro převod na

koruny dělit třemi). V tom je vidět snaha umožnit přežít těm chudším. Těch je ostatně většina – výše zmíněné restaurace vždy mají dost volných míst. Střední třída je prostě velmi slabá. Takže lidé chodí po promenádě, ale na jídlo zajdou jen zřídka.

Přesto člověk má pocit stabilní společnosti, která má svoji identitu a kterou občané přijímají. To má více důvodů. Jedním z nich je určitě zlepšená bezpečnost. Opilce na veřejnosti jsem snad neviděl. A třeba v příměstském vlaku není dovoleno pít alkoholický nápoj. Ještě před pár lety se z chatek a od vody vracely prý celé zástupy opilců. Dnes se to hlídá. Něco se začíná dít i s korupcí. Vyprávěl mi jeden člověk, že ho nedávno chytila při nějakém přestupku dopravní policie. A že jim nabídl tisíc pět set rublů. „Tak, jak se to vždycky dělávalo.“ Jenomže policie si celý průběh událostí natáčela a on chudák měl dost co dělat, aby se z toho vymotal. Prý mu nakonec pomohlo, že byl svého času důstojníkem a působil při likvidaci černobylské havárie. Není to ale tak, že by byla policie nějak nadměrně viditelná. Nemám pocit, že bych policistů viděl více než v Praze. Možná i méně.

Dalším důvodem je úspěšnost státní propagandy. Přijde mi, že je to dost podobné tomu, jak to u nás bylo za minulého režimu. Málokdo věřil všemu, co se v televizi objevilo, ale většinu to stejně ovlivnilo natolik, aby se dokázala s existencí režimu smířit. Lidé nemusí věřit tomu, že je to u nás nejlepší. Pro stabilitu režimu stačí, když uvěří, že i jinde je to mizerné, byť třeba jiným způsobem a v jiných oblastech. To se zjevně daří – například pomocí velice dramatických a rozsáhlých reportáží o projevech islamistického teroru v Evropě. A ještě více se daří vzbuzovat v lidech pocit, že svět Rusku ubližuje. Že se Rusku měří jinak než ostatním (což si myslím se občas i děje, a to činí pozici propagandistů ještě snažší). A konečně je to onen pocit izolovanosti a ohrožení – přesvědčení, že NATO je nástroj proti Rusku je všeobecně sdílen. Takže je nutno se semknout, abychom to vydrželi.

U nás lze občas slyšet spory, jak účinné jsou sankce vyhlášené po záboru Krymu. Je tady jistě souběžný efekt poklesu cen ropy. Nicméně z pohledu běžného Rusa jsou sankce jednoznačně spjaty s dramatickým poklesem životní úrovně. Stěžují si, že ceny stále rostou, ale platy se nemění. Zchudli. (Z pohledu cizince je naopak dnes cestovat do Ruska daleko lacinější než dříve.) V obchodech jsem si však nevšiml, že by byl nějaký nedostatek určitého typu zboží. Snad je to i stimulem pro domácí produkci. S tou je to ovšem složitější. Alespoň od lidí, kteří znají Rusko lépe než já, slyším, že svoboda podnikání je hodně odvislá od toho, jak se chová místní pohlavár. Zda podporuje, tole-

ruje nebo netoleruje mafiánské praktiky, které nutí podnikatele platit za to, že smí podnikat. Vydělávat na dovozech je přitom, zdá se, pro mafiány snadnější než vydělávat na místním průmyslu. Protože je tady tolik faktorů, tak je výsledný dopad sankcí asi nemožné stanovit.

S církví jsem přišel do styku jenom okrajově. V Krasnojarsku na nábrežní promenádě je i nevelká otevřená scéna. Při první procházce tam hrála jakási skupina natolik hlasitě, že jsem místo raději zdaleka obešel. Když jsem šel pak některý další večer opět okolo, tak se ukázalo, že je tam program sponzorovaný městem Krasnojarsk, který je věnován výročí pokřestění Rusi. Je to něco jako památný den Ruské federace. Tedy ne volný den, ale přesto svého druhu svátek. Točily se dokola čtyři kusy – jeden z nich byla zpěvačka, okolo které se batolily děti z mateřské školky a ona tklivě zpívala o matičce Rusi. Pak tam byl i takový trochu tvrdší kus hraný skupinou oblečenou v jakýchsi domněle protokřesťanských lněných oblečcích, které ovšem vypadaly velmi pohansky. Křesťanství bylo opěvováno zejména za to, že přineslo vzdělanost. Lidé se ale zastavovali, posedávali a poslouchali.

Propletání církve a státu je v Rusku tradicí, to je známé. To, že je křesťanství takovou samozřejmou součástí veřejného prostoru, činí situaci v Rusku odlišnou od západního světa. Uvedu dva příklady. Na Sibiřské federální universitě jsou, jak tomu bývá, na chodbách, které jsou více reprezentativní, vystavovány různé malby. A mezi nimi jsou i moderní obrazy s křesťanskou tematikou. Nic kromobyčejného. Těžko si však lze představit, že by to u nás bylo možné. Druhý příklad je z novin. Při cestě zpátky letadlem jsem se prokousával zprávami a ke svému překvapení jsem narazil na vynikající komentář pojednávající o vztahu vědy a víry. To by jistě u nás někde tisknout šlo. Ale ne v takovém rozsahu na komentářové stránce jednoho z nejprodávanějších deníků. Působilo to v sousedství vyloženě hloupých propagandistických politických komentářů opravdu zvláštně.

Na závěr bych chtěl zdůraznit, že lidé, kteří žijí na Sibiři, působí úplně jinak než Rusové, kteří zbohatli natolik, že mohou žít v cizině. Překvapilo mě, jak dobře a bezpečně jsem se tam cítil. A jak nebyl problém si s lidmi rozumět.

Aleš Drápal

OBSAH 10/2016

Vítejte	2
Ze sborového života	3
staršovstvo, kalendář	
Ochotného dárce miluje Bůh	4
aneb Vybírání openěz v našem sboru, v naší církvi	
Timoteus Pokorný	6
2. část vzpomínek na našeho prvního faráře	
Kvíz	7
již tradiční představení bratra Čujana	
Cyklo-putování Biblí	10
dorost na kolech, „vitamínová Bible“	
Voda:	
Oh:ře 20:16	11
Podzimní splutí	14
Krátká zkušenost ze Sibíře	16
vypráví Aleš Drápal	
Obsah a tiráž	19

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXII. ročník, číslo 10/říjen 2016

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

